

Megjelent Beretzk Péter bibliográfiája

A Somogyi-könyvtár kiadványainak 34. köteteként megjelent „Beretzk Péter munkássága” című bibliográfia. A szép kiadású és kézbesímuló kötet 300 példányban jut el az érdeklődőkhez. A szeretett fehér-tői természettudós születéscentenárium megemlékezéseinek szírványos sorai-ban értékes és fontos munka ez a könyv. Írója, összeállítója Jakab Béla, maga is tudós, gólyakutató és könyvtáros szakember. A kötet szerkesztője és lektora Gyuris György. A könyv címlapját Kass János fehér-tői „címer grafikája” – gulipán fészken –, díszíti. Ismert, hogy Beretzk Péternek, a szegedi újságokban, ismeretterjesztő lapokban közölt írásai „tudományos értékű adatokat tartalmaznak az ornithológusok számára”. S ma már látjuk: nemcsak azok számára, de minden a természetet „csak” szerető szegedi polgár számára is. Ezért a mai diákoknak igen hasznos segítséget ad ez a bibliográfia, amikor pályamunkához, szakdolgozathoz keresnek irodalmat. A mai fehér-tői evolúciója csak a

félévszázados cikkek összevetésével érhető és szerethető. A bibliográfia nyilván teljességre törekedett, ezt a centenárium motiválta, de természetesen az is igaz, hogy egy élet munkásságának bibliográfiája csak nehezen válik teljessé. Ehhez sok segítséget adhatott volna a kollektív munka és lektorálás. De az idő végtelen, a fehér-tői madárvilág sodró élete is a messzi jövőben él, csak az ember élete... más. Első madárszónyi olvasatra is látszik, hogy még van kiegészítenivaló: pl. „Észak madarai a téli Fehér-tón” Délmagyarország 1955. XII. 23-án, „Kacsavadászat” Magyar Vadász XI. évf. 1958. VIII. 8. szám cikkek hiányoznak az enumerációból. Helyesbítendő a 494. tétel „Meghalt Beretzk Péter” Cs. Gy. Dm. 1973. június 12. p. 5. a Délmagyarország hírt adó nekrológját, melyet a bibliográfia Csongor Győzőnek tulajdonít, pedig azt egy másik Cs. Gy. írta....

Csizmazia György
(A kötet megvásárolható a Somogyi Könyvtárban.)

Amíg a munka becsület dolga...

Néhány nappal ezelőtt hal-lottam a Magyar Rádió Reggeli Krónikájában, hogy a munkanélküliek egyharmada nem hajlandó elhelyezkedni, munkát vállalni. Nem lepott meg a hír, mivel nekem is vannak hasonló tapasztalataim, többé-kevésbé helytálló következtéseim. Ismerőseimtől tudom, hogy például Tokaj-Hegyalján a szőlősgazdák nem kapnak napszámot. Az újságban olvastam, hogy a főváros egyik kerületében, ahol 22 ezer munkanélküli van, 90 főt alkalmaztak volna útépítő munkára, de csak öten jelentkeztek. Az egyik szomszédomnak munkát ajánlott a Munkaközvetítő Iroda, de az illető csak három nap késéssel jelentkezett a hivatalban, hátha közben odaadják másnak a neki szánt munkahelyet. „A munka becsület és dicsőség dolga” – fülembé cseng néha és nosztalgiaival tölt el ez a ránk hagyományozott közismert szöveg. Ugyanakkor szomorúan konstátálom, hogy pár év alatt a magyar emberek jelentős része leszokott a munkáról. Még emlékszem a '30-as évekre, a közelmúlt által sokat eszményített kócsagtollas uram-bátyám világra. Futkároztak a munkanélküliek mint pók a falon, vagy ácsorogtak az „emberpiacon”, árulták magukat, hogy betevő falathoz jussanak. Jobb híján elmentek utcát seperni, havat lapátolni, még a diplomás „úri” emberek is. Ma már nincsenek ilyen kényszerhelyzetben az emberek. Meg lehet élni munkanélküli segélyből, jövedelempótló

kiegészítésből, illegális üzle-telésből, sőt – uram bocsá! a gyanúsításért – bűncselekményekből is. Kilopják a halat a Balatonból a fegyverrel, korszerű halászfelszereléssel rendelkező orvhalászok, tonna számra. Fizetség nélkül viszik el a toll-dzsekit meg a farmernadrágot a törkessel hadonászó maffiózók világos nappal a Szeged Mars téri kiskereskedőktől. Lépcsőházunkban feltörték a tévéelosztó dobozát és kilopták belőle az erősitőt. Vannak akik ez utóbira szakosították magukat. Csak néhány példa annak illusztrálására, hogy a pénz-szerzés primitíven agresszív és rafinált változatai kimeríthetetlenek. Burjánzik az ügyeskedés szükségből vagy nyereségvágyból, csak lehetőleg dolgozni ne kelljen a pénzért. Az értékteremtő munka devalválódott. Létminimum, elszegényedés. Ma divatos kifejezések. Tagadhatatlan, hogy léteznek súlyos társadalmi anomáliák, a megélhetés egyre nehezebb. De ha szegénység van, akkor mivére az a sok, sörösüvegekkel lézengő munkanélküli (főleg nyaranta) a boltok előtt? Erre még mindig telik a megsarcolt lakosság adóforintjaiból? Miért botlik az ember lépten-nyomon az utcán eldobált kifli- vagy zsemledarabokba? Miért van az, hogy a nem éppen gazdag negyednek számító lakótelepeken még mindig edemes a kukákban túrkálni, a kidobott értékek után kutatni? A sok eldobott félkenyerekkel az élelmesebb emberek sertéseket hízlalnak fel.

OLVASÓSZOLGÁLAT

LEVÉLCÍMÜNK: DÉLMAGYARORSZÁG SZERKESZTŐSÉGE,
SZEGED, SAJTÓHÁZ, PF.: 153. 6740.
TELEFON: 481-460

Gyakran hangoztatott társadalmi igény, hogy a rá-szorultság elvét jobban kel-lene érvényesíteni, hogy a segélyekre szánt pénzeszközök oda jussanak el elsősorban, ahol erre a létfenntartás érdekében égetően szükség van. Mégiscsak paradox, hogy a rámenősebbek előnyt élvezzenek, vagy ha igaz, hogy egyes sötétebb bőrű polgártársaink Mercedesszel guruljanak

a hivatal elé, a segélyek felvétele céljából. A sok szöveg és kinyilatkoztatás helyett hatékonyabb lépéseket kellene tenni (nem-csak kormányzati szinten) a fent jelzett rendellenességek megszüntetésére, a fekete gazdagság méretének szűkítésére és a szemünk előtt zajló bűnözés visszaszorítása érdekében.

Takács József

Levélváltás troliügyben

Tisztelt P. Sándor József!

„Engedje meg, hogy reflektálhassak igen érdekes és tanulságos cikkére, amely „Ár-emelés és szolgáltatás” címmel jelent meg a Délmagyarorszá-gban. Minthogy írásából kikövetkeztettem, Ön is tősgyökeres trolizó, buszozó ember, ezért csodálkozom, miért lepődött meg a trolibuszok követési idején és az abból adódó zsúfoltságán. Igaz, jómagam „vég-állomásközelben” lakó polgár lévén, reggel munkába indulva kevésbé vagyok áldozata a troli-nak. De valamikor haza is kell jutnom, s így bő hétévi kutatás és megfigyelés után sikerült megfejtenem a trolibuszok követési idejének titkát. A (troli)vezetők szeszélyessége, kiszámíthatatlansága miatt ne-héz munka volt, de végre sikerült kétféle teóriát felállítanom. Íme: 1. Állunk a megállóban, várjuk a trolit, eltelik tíz perc, s jön egy, de teli. Ez az Önnel is megesett, „kitudjamikorfé-rünkfölrá” eset. 2. Éppen le-késtünk egy trolit (ún. majdnemsikerült eset) és várunk, majd, amikor eltelik tíz perc, aztán még tíz és megjelenik legalább három. Én már láttam öt (!) egymást követő trolit is, persze ezekből csak az első „másfél” jármű volt teli, a többi üres. Ez a reggeli, délutáni és esti kombináció.

Az SZKV-nak már csak annyit: én még emlékszem, amikor méteres szavakkal mondták a vezérek, hogy „hű, de jó dolog lesz, jönnek az új trolik és még jobb lesz, amikor racionalizáljuk, sőt összehangoljuk a követési időket”. Hát hurrá! Ezt egyébként akkor hallottam, amikor még 20 forintot kellett fizetni egy jegyért...”

Tisztelettel:
Pádár Zoltán.

Ui. Én egyébként tavaszra vettem egy kerékpárt, amit Ön-nek is melegen ajánlok...

Tisztelt Pádár Zoltán!

Amikor megírtam jegyzete-met, azt gondoltam, hogy egyedi esetről van szó, de látom, hogy tévedtem. Azért mondom, hogy egyedi, mert az SZKV illetékesei áramkimaradással magyarázták a hétfői torlódást. (Én tudok helyeket, ahol ilyen eseteket autóbuszok azonnali beállításával orvosol-nak, s ha van is fennakadás, az nem tart tovább 15–20 perc-

nél). Úgy látom viszont, hogy nem csak a már említett napon, hanem máskor is előfordul, nem csak Ön, hanem mások szerint is egyre gyakrabban az ilyen eset. Ezért javasolnám, hogy ilyenkor, ha nem tudnak gyorsan intézkedni, a troli vezetőjénél legyen elegendő pénz, s a hoppon maradt utasoknak fizesse vissza a jegy árát... De nem rossz az Ön ötlete sem a kerékpárral. Ha viszont mindenkinek lesz kétkerekűje, akkor mi szükség a trolikra? – kérdezhetné joga-san. Szerintem lenne, de olya-nokra, amelyek pénzünkért nem okoznak bosszúságot...

P. Sándor József

Szolgáltatás és áramellátás

A Délmagyarország 1995. január 25-én megjelent „Ár-emelés és szolgáltatás” című írásra az alábbiakat kívánjuk válaszolni.

Mindenekelőtt minden kedves utasunktól – természetesen az írás szerzőjétől is – akiknek kellemetlenséget, bosszúságot okoztunk a 23-án délelőtti üzemzavar miatt, szíves elnézést kérünk. Semmi-képpen sem a bizonyítvány magyarázása, csupán a száraz tények ismertetése a cél, melyet szívesen tettünk volna rövid úton is. Nem azért, mint-ha a nyilvánosságot kizárni szándékoznánk – sőt! –, csu-pán és kizárólag azon ok miatt, hogy talán a megjelent írás címe változott volna. A bírált szolgáltatás ugyanis ez esetben semmiképpen nem az árral, ha-nem az árammal hozható összefüggésbe. Történt ugyan-is, hogy a kérdéses napon 6.30-kor az egyik 9-es trolibusz a Mikszáth Kálmán u. 24. sz. ház előtt a váltónál kiugrott és szakított. Egyenes következmény, hogy 7.20-ig a Szé-chenyi téri szakaszon (szín-ház–régii híd szegedi hídfő-Mars tér között) áramellátás szünetelt és javítási munkákat végeztek. A Gáspár Zoltán utcai megállóban várakozó utasok tehát már csak azokat a trolibuszokat várhatták, melyek a szakítás pillanatában a Mars téri szakasz szigetelőt a

Honf F. u. és a Vértó irányá-ban már elhagyták. A Belváros felé már csak a Mars térig le-hetett közlekedni. Az irányító személyzetnek dönteni kellett, hol legyen torlódás a trolikkal a végállomáson vagy a Belvá-rospan. Az ideiglenes javítás 7.20-kor befejeződött (a végle-ges 11.30-kor), ami azt jelen-tette, hogy a trolik az áramsze-dők „áthelyezéssel módszeré-vel” (un. „ugratással”) közle-kedtek a vonalon. Emellett a trolipótló autóbuszok teljesítet-tek összesen 16 menetet a ki-maradt 36-ból.

Ez tehát a rövid történet. A „Ha” és „Miért” kezdetű mon-danivalók ismeretének hiányá-ban talán csak ennyit még:

Úgy ítéljük meg, igyekez-tünk a körülményekhez és le-hetőségekhez képest az elvárá-soknak megfelelően intézked-ni, erre törekszünk a jövőben is. Mindannyiunknak azt kívá-nom, hogy a technika ördöge minél ritkábban hozzon ben-nünket ilyen és hasonló hely-zetbe, de azért ne felejtjük el az ismert úr ama bizonyos „dolgok elromlásáról” szóló törvényét.

Radics János,
a Közönségkapcsolatok
Iroda irodavezetője,
Szegedi Közlekedési Kft.

Magyarország egyik legdinamikusabban fejlődő vállalata, a Pannon GSM Értékesítő Kft. vidéki

szervizhálózatának bővítéséhez

partnereket keres. Azon kis- és középvállalkozások jelentkezését várjuk, melyek megfelelnek alábbi elvárásainknak:

- tapasztalatok a távközlési és számítástechnikai eszközök szervizelésében
- rugalmasság
- együttműködés a folyamatos továbbképzésben

Ha Ön és cége rendelkezik a felsorolt tulajdonságokkal és szeretne egy sikeres vállalkozás részese lenni, akkor jelentkezését cégének bemutatkozásával együtt küldje el az alábbi címre:

Szacsky Tibor, Országos Szerviz Manager
Telefon: (1) 270-4130, Fax: (06-1) 270-4110, (06-1) 270-4155

